

L'altra muntanya

He agafat el costum (quasi una institució) d'eixir amb uns amics alliberats de les obligacions laborals, a fer un tomb per les sendes i els llocs del nostre prelitoral que ens semblen més adequats. Les decisions són ràpides perquè hi ha bona entesa. Trucada el dimecres i el dijous en marxa. No penseu que vull fer-vos dentetes, no. Amb l'edat unes qüestions perden i d'altres guanyen i entre les guanyadores, vos puc assegurar que compte amb satisfacció el poder gaudir de la muntanya d'una forma diferent, sense horaris, ni fites preestablertes, ni presses, tan sols amb un esquema del recorregut i ja està. En aquest context és freqüent, sobretot en la primavera i la tardor, veure abundants grups d'excursionistes veterans que s'hi dediquen com nosaltres a visitar llocs clàssics, segurament degut a que els darrers anys, s'ha produït una transformació socio-laboral produint jubilacions a persones que érem joves en la dècada dels seixanta. Penseu que fou la dècada del màxim esplendor del excursionisme, recuperació de camins, descoberta i arranament de graus quasi impossibles (Barrots, Escletxa, Carabassal, etc.) i ara havent-se alliberat de certes obligacions, dediquen un dia a la setmana per satisfer eixa crida que ens fa la muntanya. En trobar-se, la salutació i la informació són qüestions previsibles: D'on sou?. Veniu de la cova?. Com ve el barranc?. Raja la font?. Doncs ... si, si i si. Hi ha sort, tot raja i tindrem un bon matí. Feia uns dies que s'havien produït uns ruixats i pensarem (encertadament a la vista dels resultats) d'anar a Capafonts i visitar la cova de la Gralla on amb sort voriem el salt del barranc com així va ser. Esmorzarem a peu de la cova que tenia el toll a vessar. Proveu de imaginar-vos el lloc: feréstec, intensament verd, amb un silenci trencat solament per la caiguda de l'aigua del barranc i el cant dels ocells, arrecerats en el clot i davant de la grandiositat de la cova. Entrepà, olives, vi i cafè, enraonant una bona estona

Grup Excursionista del Camp de Tarragona

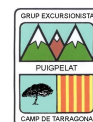
a tall de sobretaula. Estirarem una mica les cames rodant el toll i explorant els racons i tornarem per on havíem vingut. Per la drecera del bosc, eixirem a la pista forestal i girarem cap a la font de la Llúdriga: perfecta, explosiva, brollant per tots els seus porus i formant un torrent abundant d'aigua sana, fresca i neta cap el riu de l'Horta. La netedat de l'aigua és una condició que fa que on s'entolla, el color sigui verdós o blavós segons la constitució del fons. Sense deixar la vessant esquerrana del riuet, passarem per uns senders fresats i tous que tenen baixadors per observar els salts d'aigua. El recorregut està cuidat amb esglaons on convé pel terreny, baranes de fusta, pals indicadors amb els noms de lloc, passant per indrets preciosos com ara el Dic i les Tosques.

Vos ho ben asseguro que existeix una altra muntanya, uns llocs i unes sensacions que es descobreixen quan el rellotge no té importància, quan el que conta es parar on et trobes bé i gaudir tota l'estona que convingui, quan ja no fas etapes llargues ni altes conduït per la vitalitat i saps aturar-te a contemplar

una bestiola o fer una foto a una flor. Eres madur, no tens res que demostrar ni a tu mateix i al cap d'haver fet eixides llargues i altes per assolir els cims, descobreixes *l'amplitud* i trasllades la tradició ancestral de petar la xerrada davant d'un foc a terra, al enraonament, la discussió distesa i les ocurrències que fan riure, al bell mig d'una obaga o al davant d'un salt d'aigua pel simple plaer de comunicar amb els companys i gaudir de l'indret. M'atreviria a dir que aquesta seria una tercera dimensió o percepció de la muntanya.

Josep Salafranca

Grup Excursionista del Camp de Tarragona